

BERMUDSKÝ TROJUHOLNÍK

D r a h á E . ,

pýtala si sa, ako sa veci u nás vyvíjajú, a ja som si zaumienila, že dosť bolo nárekov, odteraz Ti budem písať len veselo.

Môžeš si nás teda predstaviť takto. Žijeme na tej našej ulici v bermudskom trojuholníku. V domci oproti naľavo bývajú Holanďania, on bývalý školník, ona veľká semetrika, diriguje to tam rúznou rukou. Obom ťahá na osemdesiatku, školník má leukémiu. Počúvam naňho veľké sťažnosti. Buď spí, alebo si v suteréne leští topánky do krematória. Už sa nevie dočkať a baba zúri. Zatiaľ čo on je pod schodmi, ona hore chystá pomstu. Vymýšľa, kam si spolu vyrazia. (Má nejaké zdedené peniaze.) Študuje katalógy s morskými výletmi, jej vášeň je plavba – parníkom k Mexiku či k brehom Panenských ostrovov? Parníky jej lahodia, sú elegantné, netreba sa vláčiť s kuframi, trepať sa po hoteloch. Človek si sedí, sŕka na palube biele víno, a predsa je nepretržite v pohybe. Vlni ho vliekla do horúcich pekiel k Venezuele a potom si trpko sťažovala. Školník trucoval, ležal dolu v kabíne a spal. Aj teraz len spí (keď si práve nekefuje oblek do krematória) a odmieta s ňou

lietať po kresťanských spolkoch a roznášať po domoch zbožné pamflety o potrebe lásky k blížnemu.

Pravý roh nášho bermudského trojuholníka tvorí dom oproti, kde býval druhý školník z Británie, no už nebýva. Je v chorobinci (už dva roky, chorobince sú tu čertovsky drahý špás). Jeho žena ráta každý šesták, referuje o trubičkách, čo mu odvádzajú vodu z mozgu, a raz do týždňa za ním cestuje. Niekedy sa vracia plná nádeje, že už melie z posledného. Hadičky mu odpojili. Odváža domov jeho župan, papuče, ešte sa môžu hodiť.

Tri dni sa nič nedeje. Potom sa pýtam, ako sa darí Arturovi. „Ále,“ znechutene hodí rukou školníčka. „Predstavte si, zase sa pozviechal!“ A vezie župan a papuče nazad.

Spodný hrot trojuholníka je náš slovanský domec, kde sa mi môj brilantný muž po porážke premenil na vtáčika, bezmocného chudáčika. Ráta si prsty na pravej ruke a raduje sa, že ich má štyri. Do piatich nenaráta.

Tak žijeme v osudovom trojuholníku a ja si spomínam, ako sme sa kedysi dohadovali, kto je ten Godot v Beckettovom *Čakaní na Godota*. Nazdali sme sa, že asi boh, čo raz možno predsa len zasiahne a posotí dvoch

absurdných klaunov z nezmyselných kopancov do zmysluplnejšieho variantu života, že pre nich predsa musí byť východisko.

Teraz sa obávam, že Godot je ktosi iný, starena s kosou, definitívne východisko. A po ňom? Bohvie, veď aj my sa dozvieme.

Predbežne školník oproti naľavo neúnavne leští topánky do krematória, školníčka napravo vozí župan s papučami tam a späť a roztrpčene sa sťažuje: „Tak prosím! Hentam na konci ulice muž umrel, znenazdajky, z ničoho nič! A my tu vyčkávame, vyčkávame, podaromnici!“

Ja zatiaľ varím vtáčikovi kašičky, umývam bezmocné ručičky, čo má každá päť prstov, no zrátané sú iba štyri.

Dumám o Godotovi. Váham, či ho vyzerať z obloka ako jar, ako poštára, a či ho odohnať nazad k Beckettovi a jeho absurdným klaunom. Keby tak človek vedel, čo si má želať.

Toto je, Evi, môj veselý list o nás a o bermudskom trojuholníku.

Objímam Ťa, napíš!
Tvoja Školníčka